

ԽՕՍԲ ԱՌ ԱՆԱՀԻՏ

Մեհեանիդ դուռն, ո՛վ Դիցուհի, վերբարին
Մեզ կը բացուի քուրմիդ շնորհիւ գեղապաշտ:
Տե՛ս, մենք կուգանք, ատելութեանց մէջ

անհաշտ,

Բայց նըխրուած՝ ցեղին անանց, մեծ ուխտին:

Աստուածութեանդ այլեքս չե՛նք հաւատար,
Քեզ չենք պաշտեր — Յիսո՛ւս անցաւ մեր
նամբէն —

Բայց հրմայքիդ խորութիւններն անչափ են,
Դեռ կը սարսես մեր էութիւնն ու համար:

Քանի՛ սերունդ, բսփանչելի արկածին՝
Ազատութեան՝ տենչովն անգուսպ տագորուն,
Մազլըցեցաւ ոսկի սանդուխն աստղերուն,
Իր հոգւոյն մէջ յոյսի երգով մ'ընդոծին:

Ահե՛ղ վերելք, որ դարերու քեկուն
Անկասելի սըլացքին հետ ընթացաւ,
Եւ փառքի հետ մեզ պատմառեց ա՛յնքան ցաւ,
Աղէտներու վիհին վըրայ երերուն:

Յայն իսկ դողա՛ց ահէն, երբ մենք զայրոյթով
Տեսանք այն օրն — ազգի մ'համար ի՛նչ սե օր —
Ուր երանի տըլիւնք բոլոր անոնց որ
Դերեզմանի հանգիստն ունին անվրդով:

Հիմա տրտում, պատրանարափ, և քէպտ
Մեր երազին փռչին ըզմեզ կը պատէ,

Դեռ ապրելու կամքն ունինք մենք պողպատէ,
Ոլորտներու սիրահարներ ենք յաւէտ:

Ու մեզ կ'ոգեցնէ, մա՛յր բեղմնատուր, ոսկեքե,
Երբ նորոգուիլ կ'ուզենք ուժովն անցեալին,
Ու կ'որոնենք գեղեցկութեան նոր ուղին,
Ո՛վ տիրուհի՛, ներշնչարան մշտառե:

Իմաստութիւն շքնարե՛ւ մեզ, գոյութեան
Հրեւանքն անհուն մեր հոգւոյն մէջ հոսեցո՛ւր,
Բոցն համարիդ քող ցրուէ սուգն ընդհանուր,
Եւ արեւն քիւ ծագեցրնէ յախտեան:

Թող աշխարհի քաղաքակիրք ու վայրի
Բարբարոսներն հիանան ու ամչնան,
Երբ տեսնեն քէ մենք կրնանք նո՛ր վարդաստան
Ըստեղծել մեր ատեր երկրին մէջ բերրի:

Ես չեմ երգեր հերանաս կեանքն ու բարքեր,
Ոչ ալ ցանկար չատուածներու յարութեան,
Բայց դուն կուտք չես, այլ մեր հոգին
անկործան,
Մեր տենչերուն վառ մարմնացումն ու պատկեր:

Բայց՝ իբրեւ մայրն հին Հայութեան ու նորին,
Օր մը երբ քեզ արձան կանգնեն փառաւոր
Մեր նորոգուած հայրենիքին մէջ, տո՛ւր որ
Յիշեն տնունն ըզմեզ երգով այս դպրին:

Նիւ Եոթ

ՅԱԿՈԲ ԱՆՏՈՆԵԱՆ